

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 144.

V Ljubljani v četrtek, 21. avgusta 1884.

Tečaj I.

Kálnoky v Varzinu.

Mala pomeranska vas Varzin, kjer ima veliki državnik nemške države, kancelar Bismarck, svoj *Tusculum*, postala je zadnja leta sem skoro središče evropski politiki. To se razvidi uže iz mnogih obiskov, s kojimi merodajni diplomati počasté neznatno selo. Pred kratkim ga je s svojim pohodom iznenadil ruski minister Giers, te dni pa je v Bismarckovi družbi slasti pomeranske selske idile užival avstrijski minister vnanjih zadev, grof Kálnoky. Naravno je, da se razgovori med obema državnikoma ozko spojenih velesil niso sukali okolo ničevih predmetov, da je imel pohod našega ministra sigurno še drug namen, kakor navadna etiketna vizita. Se vé da, kar se je razpravljalo in določalo v hladnih prostorih Bismarckove vüle, je za sedaj še nerešena tajnost. Toda ni treba biti konjunkturalnim politikom, in uganili bodemo vsaj deloma, s kakimi predmeti sta se bavila državnik, kojima sta dve sosedni cesarstvi izročili skrb za svojo vnanjo politiko.

O prijateljskem razmerju med Avstrijo in Nemčijo ni trebalo veliko razgovarjati se. Odkrito prijateljstvo, prava *entente cordiale*, med obema državama je tako trdno utemeljena, da se nobena stranka ne pri nas, ne v sosedni Nemčiji ne bode drznila, zaletavati se v obstoječo avstrijsko-nemško zvezo. Tem menj, ker je baš v zadnjem času Rusija se zopet približala najprej Nemčiji, potem Avstriji ter so se z nova utrdili prijazni odnošaji med tremi carskimi dvori. A uverjeni smemo biti, da so se na podlagi te vsaj v sedanjih razmerah nerazrušne zveze vršili velevažni dogovori o drugih svetovnovaznih vprašanjih. Skeleče dnevno pitanje je danes egiptovsko vprašanje, s kojim se je zamán bavila londonska konferencija. Z nobene strani se ne ugovarja, da sta se oba državnik posebnó bavila z egiptčanskimi zadevami. Glasila, katerim prihajajo vesti iz vnanjega urada nemškega, pripovedujejo, da so se posebno razpravljale zdravstvene za-

deve v Egiptu in vprašanje evropske sanitarne kontrole ob suezkem prekópu.

Priznavamo sicer, da ni vse jedno za evropske interese, če angleške ladije brez vsakega nadzorstva iz daljnih azijskih pristanišč leto za letom uvažajo tisto neskončno malo bakterijo, koja najnovejša véda proglašá za provzročiteljico morilke kolere, in velikanske izgube, katere so letos zadevale Francosko in Italijansko vsled kužne, iz Azije importirane bolezni, so jasen dokaz, da je dobro urejena sanitarna uprava v Egiptu vprašanje splošne evropske važnosti. Toda sila naivni bi morali biti, ako bi mislili, da so se varzinski razgovori omejili le na zdravstvene zadeve ob obalah Rudečega morja in dolenjega Nila. Skoro gotovo razvijal se je v Varzinu ves zamotan voz el egiptčanske politike, počenši z odškodnino za bombardement aleksandrijski do kardinalnega vprašanja, kedo da bode odslej gospodaril v kulturni deželi starodavnih faraonov. Bližnja prihodnost nam bode razkrila načela in izvršilna sredstva, o kojih sta se merodajna državnik dogovorila v samotnem Varzinu.

Drugo vprašanje, katero je utegnulo zanimati ministerski sestanek, je morda v zvezi z nemško naselbinsko politiko na zahodnem obrežju „črnega kontinenta“. Znano je, da Angleži nič kaj prijazno ne gledajo smeli poskus nemškega kancelarja, v Angri Pequenni ustanoviti nemško kolonijo. Še veliko važneje pa je pitanje zaradi nove mednarodne države, katera se ima pod pokroviteljstvom belgijskega kralja in vodstvom podjetnega Amerikanca Stanleja ustanoviti ob spodnjem Kongu. Podjetje je vsakako silno važno in obče koristno, a ne ugaja kramarski politiki angleški, katera se trese za svoje samotržeje v Afriki; zaradi tega si Angleži kolikor mogoče prizadevajo, da bi zaprečili ustanovitev te nove mednarodne ljudovlade. Njim nasproti pa skušajo druge velevlasti rešiti to vprašanje na kongresu, kateri bi se v kratkem imel sklicati v Berlinu. Prav mogoče tedaj, da se je Kálnoky v Varzinu tudi gledé te

zadeve dogovoril z velikim mojstrom nemške politike.

In še jedno vprašanje je na dnevnem redu, kateremu se le težko izogibajo previdni državnik evropski, žgoče vprašanje, kako se ubraniti razjedalne sile anarhističnih rovarjev. Obe cesarstvi, Avstrija in Nemčija, prepričali sta se po žalostnih skušnjah o usodnih posledicah zločinske propagande; skupni njih interes jih tedaj sili, da se združeni upirate tej socijalni kugi. Rusija se jima bode pridružila tem rajša, ker ima v svojih nihilistih in njih grozodejstvih jednak, morda še bolj nevaren živelj. In tedaj je skoro gotovo, da so se na varzinskem shodu določala tudi krepka sredstva, s kojimi se ima socijalen preustroj v sosednih si državah rešiti anarhistične nevarnosti.

To je vsekako, — naravnost priznavamo, — le neka konjektura o vsebini dogovorov, kateri so za sedaj še tajnost vsakemu nepoklicanemu. Jedno pak je gotovo: avstrijska zveza z nemško državo ima eminentno miroljubni značaj, in sigurno se tudi v Varzinu ničesar ni sklenilo, kar bi bilo na kvar svetovnemu miru in neskaljenemu razvoju evropskih narodov.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Izid volitev v štajarskih kmetskih občinah je sedaj v podrobnostih znan in z radostjo konstatujemo, da se naša včeraj na tem mestu izražena bojazen, da je morebiti v slovenje-graškem okraji propal slovenski kandidat dr. Šuc, ni se uresničila. Izvoljeni so v kmetskih občinah vsi od „Slovenskega društva“ priporočeni kandidati, in sicer v mariborskem okraji baron Goedel-Lannoy in dr. Radaj, v celjskem okraji dr. Dominkuš in M. Vošnjak, v Ljutomeru Kukovec, v Ptujtu Božidar Raič, v Brezicah Jerman in v Slovenjem-Gradci dr. Šuc. Volitev izpala je torej sijajno vkljub strastni agitaciji nemško-liberalne

krat. . . Ako pride četrto pot, daj mu tudi takrat kaj, ali pa pristavi: „Dobri prijatelj, poskusi zdaj s čim drugim delati kakor z ustmi.“

„Dragi stric, kaj pa, če vkljub temu v petič pride?“

„No, potem mu tudi v petič kaj daj.“

Ako so ga bolniki prosili pomoči, velel jih je na svoje troške zdraviti, če ravno zdravnikom ni zaupal in sam záse nikoli po nobenega ni poslal.

„Moja pokojna mati,“ zagotavljal je, „ozdravljala je vse bolezni s solnatim olivnim oljem, zdaj zunanje zdaj notranje, in njeno zdravljenje imelo je vsakokrat dober vspeh. Veš-li, kakšna gospa je bila moja mati? Bila je rojena o času Petra I.! Po tem sodi!“

Telegin je bil v vsem pravi Rus: ljubil je samo rusko kuhinjo in ruske pesni. Ročno harmoniko je črtil kot „iznajdbo fabrikantov“. Rad je gledal kolo kmečkih deklet in mladih žená; pripovedoval je, da je bil v mladih letih vrl pevec, in v plesu mu neki ni bil nikdo kos. Tudi je ljubil rusko kopel, a morala je biti tako vroča, da se je Irinarh, ki mu je

Listek.

Odlomki iz mojih spominov.

Spisal Ivan Turgenjev; poslovenil A. B.
(Dalje.)

Kakor se samo po sebi razume, takrat še nikdo ni mislil na odpravljenje robstva, in takó tudi Telegina to vprašanje ni moglo vznemirjati. Nad svojimi „podložniki“ gospodoval je zeló potrpežljivo; a ostro je grajal hudobne gospode, katere je imenoval „sovražnike svojega stanú.“ Ako je kdo izmed njih trdo in trinoško ravnal s svojimi „podložniki“, proglasil ga je hudodelcem pred Bogom in pred ljudmi.

Res, dvorni podaniki imeli so prijetno življenje pri Teleginu; „podložniki tu zunaj“ se ve da manj srečni, dasiravno je mikromegasu žugal s palico.

Vseh teh dvornih podanikov je bila cela vojska. Večinoma so bili stari, dolgolasi, shujšani, renčeči, pripogneno hodeči ljudje, zaviti v dolge nankinaste suknje. Od njih je

šel nek rezek, hud duh. Kar je zadevalo ženski oddelek, slišalo se je vedno teptanje nazih nog in omamljajoče ploskanje ženskih kril.

Prvemu hišniku je bilo ime Irinarh. Njegov gospodar klical ga je zmiraž po imenu, počasi vsak zlog poudarjaje: I-ri-narh! Če je druge klical, rekel je na kratko: „Hej, mali!“ ali: „Holá, malopridnež!“ ali „Kateri mojih podložnikov je tu?“ Žvenkljanje in zvonjenje mu je bilo zoprno. „To je ravno takó, kakor bi bil, Bog mi greh odpusti, v krčmi!“ dejal je. Vselej sem se zeló čudil, da je njegov hišnik, kaderkoli ga je poklical, takoj prišel, kakor bi iz tal izrastel, in da je z rokami na hrbtu, mrmravo, skoro hudobno gledaje stal pred svojim gospodarjem. Ali, kakó goreč služabnik je bil!

Telegin je bil mnogo bolj dobrotljiv, kakor mu je premoženje dopuščalo; tega pa ni rad slišal, da ga je kdo dobrotnika imenoval. „Zakaj neki dobrotnik, častiti gospod? Saj ne izkazujem Vam dobrot, ampak sebi!“ Kader se je razjezil ali razvnel, je vsakega vikal.

„Ako te revež prosi miloščine,“ imel je navado reči, „daj mu enkrat, dvakrat, tri-

stranke. Najostrejša bila je volilna borba v mariborskem okraju, kjer Nemci niso opustili nobenega sredstva, samo da bi prodrli s svojim kandidatom. Dr. Rechbauer izjavil je nekaj, da bode slovenski Štajar v petdesetih letih po polnem nemšk. Izid volitev dokazuje nam, da slovensko - narodna zavednost na nemški meji ne samo ne jenjava, nego da se krepi in čvrsti, kar nam najjasnejše dokazuje to, da broj narodnih volilcev pri vsaki volitvi narašča.

Zakonska osnova o oskrbljenji vojaških vdov in sirot je dovršena ter se bode uže v prihodnji seji predložila državnima zboroma cis- in translitavskemu. Načelno priznava se v tem zakonskem načrtu vojaškim vdovam in sirotam isto pravo na penzijo, kakor vdovam civilnih uradnikov. Vsled tega bode se tudi pravilnik gledé ženitve častnikov preuredil. Visokost kavcije ravnala se bode potem po šarži ženina, a ne po starosti.

„Pol. Corr.“ poroča se iz Budimpešte, da se bodo delegacije sestale še le potem, ko bode državni zbor ogerski končal svoje zborovanje, t. j. koncem meseca oktobra.

Črna Gora izročila je te dni našim oblastnikom okolo 30 **eregovskih ubežnikov**, ki so se leta 1882 bili izselili v Črno Goro. Bili so to mladi ljudje, kateri so se hoteli umakniti vojaški službi. Sedaj jih bodo menda vse vteknili v vojaško suknjo. Kakor se poroča, izrazili so izseljeniki sami željo, da pridejo zopet nazaj v svojo domovino.

Tuje dežele.

Iz Belgrada se poroča, da so žandarji v Lasov-Kamenu, nedaleko od bolgarske meje, prijeli znanega vstaškega vodjo o priliki lanskega vstanka v Srbiji, Milića. Ker se je žandarjem v bran postavil, izprožil je jeden puško nanj ter ga precéj težko ranil.

Turčija ponudila je te dni Rusiji 50000 livres kot odškodnino za one ruske podanike, kateri so trpeli kako škodo o priliki zadnje rusko-turške vojske. No ruski poslanik v Carigradu dobil je povelje opozoriti Turčijo, da Ruska zahteva celo svoto, katera se je preračunila za odškodnino, namreč 250 000 livres.

Poročilo „Times“, da je Kitajska odločila se za vojsko s Francijo, ni se uresničilo. No vendar francosko-kitajski dogovori do sedaj niso imeli vspeha, tako da bode nazadnje vendar Francija prisiljena, napovedati vojsko sinovom nebeškega kraljestva.

Dopisi.

Iz Metlike 18. avgusta. (Izv. dop.) [Konec.] Da pa bo p. n. dopisnik o veljavi in zmožnosti svojega prijatelja do dobrega prepričan, bomo v kratkem le to poudarjali, da kdor ima zdrave možgane, tisti tudi brez pojasnila dobro zna, da se v jedni občini le to na troške občinske zgodi, kar je občinski od-

takrat stregel, vselej „tako rudeč, kakor nov bakren kip“, zopet prikazal, rekoč: „No, zdaj sem jaz, Irinarh Tolobejev, še življenje odnesel!... Ali kaj bo prihodnjic z menoj?“

Telegin je govoril izvrstno, nekoliko starošegno, ali jako ukusno in čisto ruščino. Svoj govor je imel navado o priložnosti poslaljšati s priljubljenimi mu izrazi, kakor „Pri moji veri, Bog mi pomozí itd.

Ali dovelj o njem. Govorimo sedaj o njegovi soprogi Melaniji Pavlovni.

* * *

II. Melanija Pavlovna.

Melanija Pavlovna je bila v Moskvi rojena. Njena lepota jej je pridobila priimek „moskovska Venera“. Ko sem jo prvič videl, bila je uže stara, suha gospa s finimi ali neznaatnimi potezami. Njena usta z nekoliko upognenimi zajčjimi zobmi so bila zeló majhna; čez čelo viselo jej je mnogo majhnih, rumenih kodrov, in njene obrvi so bile pobarvane. Vedno je nosila piramidasto čepico z rožno-

bor po sejnem sklepu določil. To se je tudi v Metliki storilo, pa ne le to, kar je dopisnik omenil, nego še mnogo več družih važnih prememb in novih naprav, ali zato, mislimo, ne gre tistemu slava, kdor poleg gleda in kritikuje, nego onemu, kdor se zato trudi, kar pa pri g. Navratilu sigurno nikdar ni bilo! On je bil dober prijatelj lekarni g. H., zato misli, da je zavoljo nega lekarna v Metliki prišla; on je bil ud c. kr. okrajnega šol. sveta, zato sebi prišteva zaslugo, da je zavoljo njega iz dvo-razrednice postala četverorazredna šola, neoziraje se na jasno postavo, katera to terjá. On je takrat, ko se je delal žleb za odtok vode, večkrat prišel na breg gledat in zabavljat, zato misli, da je žleb njegovo delo. Ker so si Metličani, hvala prečest. c. kr. okr. glavarju g. Jagriču, s pomočjo tega gospoda vendar enkrat po 20letnih naporih toliko pridobili, da je za zidanje nove šole stavbeni načrt potrjen in stavba privoljena — se on zdaj hvali, da se je po njegovi moči vse to doseglo — na to je pa čisto pozabil, da se je on, po prodajalnici gori in doli sprehajajoč, oblastno po prsih trkal, rekoč: „Dokler bom jaz imel kaj govoriti, se v Metliki šola ne bo zidala!“ Ali se ima v istini šolska mladina njemu kot okraj. šol. nadzorniku zahvaliti za novo šolsko poslopje? Gosp. N. je tisti mož, zaradi katerega so vsi Metličani in uradniki čitalnico ostavili in zase posebno društvo ustanovili, v kojem so se pošteno in mirno zabavali; to društvo so potem prostovoljno razpustili, misleč, da bo morda vendar mogoče, v slogi z N. živeti, ker pa to nikakor ne gre — kakor skušnje učé — se še dandenes v čitalnico nobeden vpisati noče. To je istina, in zato mi od „Nar.“ dopisnika zahtevamo, da on svoje neutemeljeno psovanje prekličé. Gosp. N. je nadalje tisti mož, kateri med nami in Hrvati sovraštvo sejati poskuša le iz tega vzroka, ker pod njegovo zastavo stopiti ne maramo, da-si smo sigurno dobri prijatelji sosedom Hrvatom.

In konečno se g. N. pripisuje še druga zasluga, da je on nekega doktorja zdravilstva ponujat prišel, največ baje zaradi tega, da bi zdravniku Zalokarju škodo napravil. Resnica je, da je več meščanov, med njimi tudi N., občinskemu odboru metliškega mesta prošnjo predložilo, da bi se poleg sedanjega zdravnika še jeden doktor med. pridobil. Na to prošnjo je odbor pri svoji seji dné 18. aprila 1880 sklenil (pa g. N. ni bilo zraven!), da se naj ta služba zazpiše in zato plača 600 gld. odloči, kajti za manj ne mara dober mediciner na deželo iti. Da bo pa teh 600 gld. plačevati mogoče, sklenilo se je, naj se tudi okolica metliška, to je občina Božjakovo, Drašiče, Radovica, Lokvica, Suhor, Črešnjevci, Semič, Gradac in Podzemelj k posvetovanji povabi, da bi se omenjeni doktor iz okrajne blagajnice honoriral in omenjene občine z Metliko vred bi za njegovo plačo pri-

bojnimi trakovi, okrog vratu visok vratnik, kratko belo obleko in črevlje z rudečimi petami. Čez obleko je nosila telesce iz svetlo-modrega atlasa, kojega desni rokav je prosto visel po rami dōli. Prav tako obleko je imela v dan sv. Petra leta 1789! Ta dan se je namreč kot mlada deklica s svojimi stariši podala na Kodeskovo polje, da bi videla od grofa Orlova prirejani boj s pestmi.

„In ko me je grof Aleksej Orlov opazil — (Oh, kolikokrat mi je pripovedovala to povest!) — ko me je grof Orlov opazil, stopil je k meni, globoko se poklonil, klobuk prijel z obema rokama ter tako-le govoril: „Čudapolna krasota“, dejal je, „zakaj pustiš, da ti ta rokav visí čez krasno ramo? Ali bi tudi ti rada poskusila s pestmi boriti se?... Naj bo! Ali to ti naprej povem: ti si me uže zmagala — podam se ti! — tvoj ujetnik sem!...“ In vsi, ki so stali okrog nas, gledali so nas ter se čudili.“

In od onega dné je neprenehoma nosila tako obleko, kakor je bila ona.

„Samo te čepice takrat nisem imela, am-

direktnem davku na leto doklado plačevale, katera doklada bi komaj $\frac{1}{2}\%$ na leto znašala, vrh tega pa bi Metlika še 100 gld. na leto sama dodala, tako, da bi na doklado za celi okraj le 500 gld. prišlo. Ta sklep se je javno razglasil, vsi odborniki so se trudili, okolico nagovoriti, da k temu sklepu pristopi ali ves trud in vsi dopisi tukajšnje občine, priposlani na vse te občine, ostali so brez vspeha. Samo občini Semič in Božjakovo ste privolili nekoliko doneskov, vse druge pa se še dandenes ne dajo k temu pridobiti, da-si bi jim sigurno na korist bilo.

To je tisto čvrsto potezanje gosp. N. za doktorja; ako je on zato venček zaslužil, naj vsak sam razsodi.

Metličani imamo tudi mestno godbo, katera nas večkrat razveseljuje in katera po prostovoljnih doneskih prijateljev muzike mesečno podporo dobiva, ali N. med temi prijatelji ne bodeš našel, poslušá godbo pa le rad, kadar ga nič ne stane. Ako je on za dolensko železnico veliko pisal, zato mu hvala, ali mi čisto nič ne čutimo, da bi bil kaj dosegel. Saj so naše peticije in pisarije do sedaj bile tudi zastoj. Da naša zemlja rodi plemenito vinsko kapljico, tega pa menda vendar pri Bogu ni on dosegel? Res je pa, da on večkrat s to kapljico domovini nazdravlja, pa menda bolj zaradi tega, ker vince gladko teče nego domovini na korist. On ima srce zares slovensko, bije mu pa menda časi tudi na nemško stran, kajti večkrat šolo nadzoruje, posebno v tretjem razredu, in tam navadno le nemški govori — menda so mu otroci na potu? Da je g. N. kakor poslanec v deželnem zboru sedel, to je res, ali nevstrašno se za naše pravice ni boril in govoril. Spominamo se, da je takrat, ko je bil neko tožbo zaradi volitve leta 1877 predložil in ko je prišla ta na dnevni red, jo je N. popihal in zato je g. Deschmann lahko rekel: *dass schon die Quelle der Anzeige fehlt, leider! Der Navratil ist nicht da!*

Doma napadan od volilcev, zakaj jo je popihal, ni znal družega reči nego to, da je moral — k trgatvi priti!

To Vam bo morda dovelj v pojasnilo Vašega dopisa, g. dopisnik „Narodov“, ako pa ne, Vam znamo še marsikaj zanimivega povedati. Sicer pa, saj se mi nikdar za g. N. trgalí ne bomo, kaj nam ga tedaj ponujate, kakor solar sol? Zatorej mislimo, da bi najboljšé bilo, ako vsak pri svojem kopitu ostane.

Hvala Bogu! tudi mi rečemo, da je c. kr. deželne sodnije svetovalec gosp. Martinak k tukajšnji sodnji preiskavat prišel. Saj je tudi on lahko razvidel, iz katerega kalnega vira nemir prihaja in tudi o nesebičnosti g. M. se je lahko prepričal, ako je dotične akte malo bolj natančno pregledal.

Ker so gospodje uradniki tukajšnje sodnije po različnih časopisih neprenehoma napadani in sumničeni, da bi človek res mislil, Bog zna kaka da so lopovi, ali pa, da so morda Me-

pak klobuk *à la bergère de Trianon*, in čeravno sem bila napudrana, so se mi vendar lasje svetili in lesketali kakor zlato.“

Melanija Pavlovna je bila nebeško neumna, kakor navadno pravijo. Žlobudrala je, da nikdar takega, a še sama ni prav vedela, kaj je vse govorila — skoro vse njene besede sukale so se okrog Orlova: Orlov je postal tako rekoč glavna misel našega življenja.

Ako je kje stopila v kako sobo, je bolj plavala kakor šla. Pri tem je enakomerno kakor pav pregibala glavo ter se potem sredi sobe ustavila, z eno nogo na čuden način naprej stopivši in z dvema prstoma držeč konec prosto visečega rokava. Ta ustop je grofu Orlovu menda tudi enkrat jako dopadel. Tako stojé je zaničljivo-ošabno gledala okrog sebe, kakor se spodobi krasotici, časi je celó izustila kak neuljuden „Kaj pomeni to?“ kakor bi jo kak vzdihujoč kavalir nadlegoval s svojimi pokloni. Potem pa je udarila s petami skupaj, in potegnivši rame navzgor hipoma zginila.

(Dalje prihodnjič.)

Razne vesti.

— (Arlska železnica) odprla se bude za osebni promet v 15. dan septembra t. l. Nj. veličanstvo cesar se bude v spremstvu članov avstrijskega kabineta ta dan peljal čez Inomost s posebnim vlakom skozi arlski prerov v Bregenc. V Bregenci se bude Nj. veličanstvo slovesno vzprejelo.

— (Vojaškemu naboru) odtegne se vsako leto v Avstriji povprečno 22 000 fantov, kakor kažejo statistični letopisi; izmed teh največ v Bukovini in Galiciji. Če se ti razvrstijo po veri, se kaže, da je 80 odstotkov židov. Židovski duhovniki slabo vodijo matice, zato pa je natančen pri-gled nemožen.

— (Cerkvena slavnost v Bosni.) Štiri stoletja sim zgodilo se je pred kratkim prvokrat, da je v bosanskem mestu Dólenji Tuzli katolišk škof delil zakrament svete birme. Toliko večje je bilo navdušenje, ko je pred kratkim nadškof iz Sarajeva, dr. Stadler, tam birmoval. Iz vseh krajev prihitelo je katoliško prebivalstvo pozdravit cerkve-nega kneza.

— (Tatvina na pošti.) Na sedmograški železniški progi izvršila se je zopet tatvina na pošti. Vkradlo se je baje več tisočev.

— (Lev ušel) je iz zverinjaka v Poznu, ko so čistili njegovo kletko, a jo iz malomarnosti pozabili zapreti. Nenavadna prostost pa se kralju zverin ni preveč dopala; ogledal se je nekoliko na okolo, potem pa skočil na vejo bližnje akacije, kjer se je pohlevno potuhnil. Veja pa je bila prešibka za toliko breme, odlomila se je in lev padel je na tla, kjer so ga čuvarji čakali z zanj-kami ter ga tudi srečno ujeli in spravili nazaj v kletko. Nevarnost je bila torej kmalu odstranjena, a kaj bi bilo, če bi se bil podal lev v beg in bi ga bili s preganjanjem razdražili? Gotovo bi ne bil preusmiljeno tipal okolo sebe.

— (Voščen obraz.) V Parizu vzbujajo zdaj topničar Moreau veliko pozornost, kajti on ima voščeno glavo. V letu 1871. dné 3. januarja odtrgala mu je krogla oči, nos, lica in ustna. Več kot pet četrt leta ležal je v bólnici, in specialist Delalin napravil mu je popoln obraz od voska. Vsi deli obraza so čudovito natanko izvršeni, in ubogi Moreau, čegar glava bi bila brez voščene krinke jednaka mrtvaški, sme blizu ljudi, ne da bi vzbudil grozo.

— (Ruska policija) iztirala je v slednjem času iz okoličja Vizle 347 nemških podanikov, 38 Avstrijcev, 14 Italijanov, 10 Francozov, 4 Belgijce, po jednega Angleža, Španca in Ameri-kanca.

— (Smeh in značaj človeka.) Nekov „modroslovec“ prišel je po „temeljiti studijah in globokih raziskavanjih ter opazovanjih“ do naslednjega rezultata, po katerem se lahko po smehu sklepa na smejačega se značaj. Ta mož meni: Ljudje, kateri se smejejo po a (hahaha!) so odkritosrčni, lojalni, a večkrat nestanovitnega značaja; ljudje kateri se smejejo z o (hehehe!) so flegmatiki in melanholiki, oni pa, kateri se smejejo vi (hahaha!) so nedolžne, dobre a neodločne osebe; kdor se smeje z o (hohoho!) je velikodušen ter odločnega značaja. Pred smejalci v u (huhuhu!) pa svari ta „modrec“, češ, ti ljudje so misantropi.

— (Originalna oporoka.) V Braunau umrl je v 74. letu svoje dóbe posestnik in črevljar Janez Centner; bil je v življenju posebnež, zato pa je tudi njegova oporoka originalna. Volil je različnim dobrodušnim društvom nekatere svote, razen tega pa 50 goldinarjev za ognjegasce, za veteransko in vojniško društvo 50 goldinarjev s pogojem, da jih morajo — koj zapiti, kar se je tudi točno zvršilo.

— (Nov planet.) Dné 18. t. m. opazil je dr. Palisa na dunajski zvezdarni majhen planet trinajste vrste. To je uže 43. najdba take vrste od strani Palisajeve. Do zdaj je profesor Peters v Ameriki našel največ planetov, 42, zato so mu Amerikanci nadeli prislov *Leading discoverer* (voditelj najditeljev). Ta naslov bude torej moral odstopiti Avstrijcu Palisi.

— (Nevesta angleškega lorda.) Poštanski policiji daje zdaj mnogo opraviti ta-le dogod-bica. Marija Kapy zaljubila se je v angleškega lorda in on v njo. Prisegla sta si večno zvestobo. Lord hotel je vzeti v zakon Marijo, zaradi tega

tličani tako zadrežljivi, škodoželjni, nestrpni suroveži, — štejejo si v dolžnost, javno raz-glašati, da so ti gospodje, katere dobro po-znamo, izvrstni uradniki in zgolj rodo-ljubni narodnjaki, njih delovanje je po-stavno, resno, pravilno in čisto nepristransko; in lahko potrdimo, da se pri nobenem uradu na celem Kranjskem toliko slovenski ne uraduje, kot pri c. kr. okrajni sodniji v Metliki; vsak dobi po svoji pravici rešitev, ako hoče v tem ali onem jeziku. Metličani jih visoko spoštujemo kot prave, vrle pošte-njake. Tedaj mi gg. čitatelje opozorujemo, da ti napadi ne izvirajo od Metličanov, nego da je med temi sovražniki našega uradništva morda le en sam Metličan, kateri ima za to najete postranske pomagače, in ti sovraž-niki gg. uradnike le radi tega napadajo, ker oni zahtevajo, da se postavi zadostuje in da vsakdo spolnuje svoje dolžnosti.

Konečno pa še gospode nasprotnike, ako so zares narodnjaki, zaprosimo, naj narodu pustijo mir, da si more vsak v miru potre-ben živež pridobiti, kajti sovražno napadanje na enega ali družega sigurno ne bude v korist domovine.

Zastop občine mesta Metlike

dné 15. avgusta 1884.

(Sledijo podpisi.)

Z Notranjskega 17. avgusta 1884. (Izv. dop.) Naši skrajni radikali so res vsak dan prijetnejši, in pripoznati moram, da do več-rajšnjega dné nisem bil te misli, da se njih narodni čut tako rad izražuje v — škandalih. No, sedaj sem deloma prepričan in marsikaj vem in verjamem, česar bi ne verjel, ko bi se večrajšnjega volilnega shoda v notranjski „metropoli“ ne bil udeležil.

Ob 6. uri zbrali smo se na dvorišči gosp. Vičičeve gostilne, kjer se je sešlo do 60 volilnih mož z Notranjskega, da se pogovoré radi kandidature jednega deželnega poslanca za prihodno dopolnilno volitev.

Na predlog gosp. notarja Gruntarja bil je gosp. dr. Sterbenec jednoglasno izvoljen predsednikom tega shoda, in pričelo se je zborovanje.

Vem, da Vam je obširno poročilo o tem zborovanju iz boljšega peresa uže zagotovljeno, zato ne mislim podrobneje o njem poročati, temveč govoriti le o nekaterih junaških činih, ki so jih povzročili pri tej priliki znani apo-stoli Žarnikove jetične „načelne politike.“

Ko gospod predsednik predlaga gosp. Obrezo kandidatom, napravili so oni pravi hrup: „Sramota!“ — „pereat!“ in jednaki raz-žaljivi izrazi leteli so proti zavednim našim volilnim možem iz ust otročaje in to takó izvivajoče in v taki meri, da je bil gosp. pred-sednik primoran, navzočega gosp. okrajnega glavarja prositi za svet in konečno predlagati, da naj se zborovanje vrši v sobi, kjer bo ne-poklicanim hujskačem vstop zabranjen.

Ko smo v sobi zborovali in med drugim z živio-klici nazdravljali Nj. veličanstvu cesarju, izbranemu kandidatu gosp. Obrezi itd., slišimo zopet skozi okno žvižgati in ko se tja ozrem, vidim tri žvižgalce, ki so rili svoje glave skozi okno v našo zborovalno sobo.

Za Boga! vzdihnil sem, žvižgalci ho-čejo nas terorizovati? — Taki olikanci naj bi nas poučevali, kaj je prava slovenska politika? — kam smo zašli!

Zborovanje se je zaključilo, šli smo na prosto in zopet so se ti mladeniči, podobni nadležnim komarjem, zaletavali v jednega in družega. Nekateri gospode duhovne, ki slu-čajno niso njihovega mišljenja, sicer pa obče priljubljeni, izvrstni in vse časti vredni na-rodnjaki, nazivali so kričé: „Črne hudiče!“

S takimi ljudmi in s tako umazaniam orožjem se hoče tedaj delati propaganda za „narodno načelo“ — res, obžalovanja vredno!

Politični boj bil je pri kraji, do vlaka imeli smo še tri ure, vsedemo se tedaj znanci k mizam v zavetnem kegljišči g. Vičiča in razgovarjali smo se mirno pri kozarci dobrega Istrana. Pri jedni mizi bil je tudi gosp. notar Gruntar s svojimi uradniki in sorodniki, ki

so si bili v Jami ogledali električno razsvitljava. Zapeli so lepo ubrano slovensko pesen in za-sluzena pohvala, in splošno ploskanje donelo je tako spretnemu mešanemu zboru od vseh navzočih.

Nekoliko oddaljeno od nas je tudi brlela pri jedni mizi luč, okrog mize pa so bili vi-deti jako zgovorni pivci, za katere se pa nikdo izmed nas brigal ni; le časi, ko so pesti ne-navadno močno in nevarno padale ob mizo slabega stojala, ozrl se je molčé kdo tja.

Ko smo mi v pripoznanje tako ubranega petja živo ploskali, brez vsakeršne izzivajoče opazke kričali so nam ti junaki, kakor po-ulični pobalini: „Sramota!“ — „pereant grobo-kopi!“ itd. na kar njim eden z naše strani v primeren odgovor zakliče: „Živela omika!“

Jedni so bili mnenja, da ima Dolenjec toliko učinka, drugi so zopet Istrijancu večjo moč prisojali, znanec moj pa, ki je družbo dobro poznal, nas začuden vpraša: „Kaj jih ne poznate? — — —“

Nas hladnokrvnikev izzivajoči in jako ne-dostojni izrazi niso spravili iz duševnega ravnotežja. Bili smo navzlic temu dobre volje in zmerni litrokopi, dokler nas ni ura pri-silila, oditi na kolodvor.

Notranjec.

Iz Vipave dné 19. avgusta. (Izv. dop.) Kedor pozna razmere v Vipavi mora pritrditi, da je treba več kakor jeklenega značaja, svete potrpežljivosti in neomahljive doslednosti možu, ki se hoče vzdržati tu na površji občekorist-nega javnega delovanja. Kaj si moremo, če se nahajajo tudi taki elementi, kateri so prin-cipijalno zoper vsako početje, — in to jedino zaradi tega, ker je oča novi ideji, ali novemu početju — mož, kateri si je v burnem življenju obdržal samostojnost, kateri ne obrača plašča po vetru, kateri ima pogum, povedati resnico slehrnemu v obraz in to bodi si, komur koli.

Težavno, sila težavno je rodoljubu izha-jati v takih razmerah, težavno, ker namesto priznanja žanje grdo napadanje, s strupom opravljalnosti in sumničenja ter obrekovanja obliva ga ostudna prikazen radikalnega se-bičneža, kateri se ne sramuje nobenega še tako zavržljivega orožja, dobro došel mu je vsak pripomoček, samo da bi oskrnil vspešno in nesebično delovanje poštenjaka. — *Habeat sibi!* — Pustimo mu to veselje — z radostjo in ponosom pa zabeležimo, da kompetentni višji krogi v takih slučajih vse drugače so-dijo, in dosihmal ga še ne poznamo slučajja, da bi bili še kje podlegli, kjer je v blešku svojega prirojenega sumničenja in obreko-vanja brusil jezik kak voluminozen radikalec.

Koliko se je trudil naš občespoštovani župan gospod Karol Dolenc, predno se je uslišal glas po regulaciji vipavskih voda — in vender so se oglasili ljudje — podtikajoči dotičnikom vse, samo poštenih namenov ne, ljudje, ki so *prototyp* — sebičneža, prave „šviga-švage“ čez dva praga. — Se vé da, sumničiti je lahko, a kadar jih povprašaš po dokazih, se ti omahljivi in nedosledni vitezi umaknejo, in potem samotarijo na razvali-nah prejšnje širokoustnosti. — Regulirana je „Bela“ in sedaj se regulira „Močilnik“ na veselje in zadovoljnost vseh razumnih ljudi. Gosp. župan Karol Dolenc pa je dobil lansko leto v priznanje svojih zaslug — zlati križec. In ravno te dni doletelo je gosp. Antona De-perisa, podžupana in načelnika krajnega šol-skega sveta v Vipavi, izredno odlikovanje. Vi-soki c. kr. deželni šolski svet v Ljubljani mu je poslal jako laskavo pohvalno priznanje za njegovo mnogoletno vspešno delovanje na kor-rist in v razvitek štiritirazredne ljudske šole v Vipavi. — To odlikovanje — skoz in skozi povsem zaslužno — je pa tem večjega po-mena ravno sedaj, ko se na izgledno urejeni krajni šolski svet v Vipavi iz gotovih nižin in višin ostre a neškodljive puščice spuščajo. Z odlikovanjem gosp. Deperisa odlikovani so pa tudi vsi drugi člano vi krajnega šolskega sveta, odlikovana je njihova izborna disciplina in njihova posnemanja vredna doslednost in ener-gija. — Razen kakih treh posebnežev, so s tem odlikovanjem zadovoljni vsi krogi.

je odpotoval v London, da dobi pri svojih roditeljih dovoljenje, Marija pa naj bi ta čas čakala blizu Pešte kot odgojiteljica. A kmalu dobila je Marija z Angleške poročilo, da so lordu roditelji odrekli zvezo ter da se je zaradi tega ustrelil. Še isti večer izginila je Marija in nikjer ne morejo najti nje sledu.

Domače stvari.

(Imenovanje.) Deželni šolski svet za Kranjsko imenoval je pomožnega učitelja v Drašiči (okraj črnomaljski) gosp. Ivana Murna definitivnim učiteljem na tej dvorazrednici.

(Deželna komisija o zadevah trtne uši) sestavila se bude v Ljubljani ter sestajala bude iz šest članov. Člani te komisije bodo: gospod deželni predsednik kot predsednik komisiji, tajnik kmetijske družbe, zastopnik deželnega odbora, stanoviti izvedenec v zadevah trtne uši in dva zastopnika vinarjev z dežele.

(Dodatek k „Izjavi.“) „Izjava“ notranjskih rodoljubov, katero smo objavili v št. 137 „Ljub. lista“, podpisali so nadalje še naslednji spoštovani gospodje: Janez Milavec, podžupan v Studenem; Jakob Simčič, obč. odbornik v Studenem; Andrej Miklavčič; Peter Kraigher, podžupan v Hrašah; Jakob More, obč. odbornik v Hrašah; Valentin Bernard, župni oskrbnik v Studenem; Janez Jež, obč. odbornik v Strmci; Jakob Jurca, podžupan v Strmci; Jože Podboj, odbornik.

(Neprostopoljna komika.) Je pač smola, če je urednik političnega dnevnika ob jednom duševni oče humorističnemu listu! Časi se pripeti, da potisne urednik „Slov. Naroda“ po nesrečni pomoti članek ali dopis, kateri bi bil po vsem primeren „Škratovi“ vsebini, v predale resnobe glavnega glasila skrajne naše stranke. Marsikaj veselega smo uže doživeli v tem oziru, ali venec neprostopoljne komike gre na vsak način „Narodovemu“ sotrudniku „iz cerkniškega okraja“ ter njegovemu članku „Odziv dr. Zarniku.“ Fina izpeljava te na prvi pogled nesmrtno smešne misli, da je ponesrečeni volilni shod dr. Zarnika prav za prav le eklatantna zaupnica bivšemu deželnemu poslancu, kajti volilci le radi tega niso prišli na povabilo svojega nekdanjega zastopnika, ker so *eo ipso* po polnem njegovi vihih nazorov, — je pač *non plus ultra* tako zvanega „galgenhumora“.

Vsaj čitamo v omenjenem članku sledeči piramidalni stavki: „Če je bil torej shod le slabo obiskan, more to le znamenje biti, da je dr. Zarnika izstop nam opravičen bil, da so si Notranjci v tej šest-sto-goldinar-ski aféri jasni, ne da bi jim bilo treba še dotične razlage od svojega bivšega poslanca.“ Odslej moramo tedaj pripravljeno biti na jednaka poročila v „Slov. Narodu“: „Včeraj je imel obče priljubljeni deželni poslanec dr. X. volilni shod v svojem okraju. Navdušenje nepopisljivo, niti jednega volilca ni bilo blizu!! Vidno ginjen po tem eminentnem dokazu narodnega zaupanja hotel je odlikovani narodni zastopnik, potem ko je svoj natančno izdelani govor skrbno bil spravil v svojo potno torbo, se spodobno zahvaliti občinskemu predstojniku. Tudi to se ni posrečilo; tako dobro se je dotični vrlina znal skrivati častitemu gostu! Gospodu poslancu tedaj ni preostajalo nič drugega, nego da je globoko čuteni izraz iskrene svoje zahvale prijavil v organu za višjo reklamo, v našem jedino narodnem slovenskem dnevniku, „Slovenskem Narodu.“ — In nehvaležni ljudje še dandanes jadikujejo, da so časi postali resni ter da slovenski listi premalo skrbé za zabavo svojega občinstva!

(Zlato mašo) obhajal bude dné 24. t. m. gosp. Jakob Pavličar, župnik v Podbrezji na Gorenjskem.

(Slovensko čebelarstvo društvo) imelo bude dné 3. dan septembra t. l. ob 10. uri dopoludné občni zbor v sobi „Kat. družbe“ na Starem trgu št. 13.

(Na sadjarski in vinarski šoli na Slapu) pričel se je dné 16. t. m. pouk za kranjske učitelje. Pouka se udeležuje 14 učiteljev; poučevalo se bude do 5. septembra.

(Trojčki.) Iz Trsta se poroča: Velika sreča doletela je tukaj obče znanega slovenskega trgovca M., kajti narodili so se mu trojčki, jeden deček in dve deklici. Vsi so zdravi in veseli, a nekoliko slabotni.

(Štajarske volitve.) Dan 19. t. m. bil je časten dan za slovensko Štajarsko. Volilci skazali so ta dan zdravo svoje mišljenje in politično zrelost, kajti kot Špartanci šli so veselo v sklenjenih vrstah v boj, v boj za resnico in pravico zoper sovražnika, kateri jim odreka sposobnost za napredek, za omiko, kateri v strankarski strasti zahteva gospodstvo le zase. Čil narod slovenski v Štajarski ni se pustil zapeljati po vablljivo zvenceh zlatih, niti ni slušal vabljevih glasov opojnih pijač, strašile ga pa tudi niso nobene grožnje, terorizem ni mu vzel poguma. In priborilo so si v kmetskih občinah osem poslancev! Voljeni so bili v Mariboru: dr. Radaj in baron Goedel-Lannoy, v Ptuj: župnik Raič, v Celji: dr. Dominkuš in Mihael Vošnjak, v Brežicah: Franc Jerman, v Slov. Gradci: dr. Šuc, v Ljutomeru: Ivan Kukovec (jdnoglasno). Slava vrlim Štajarcem! Krepko ste porazili sovražnika ter izvolili si može, kateri bodo delali za gmotni in duševni vaš napredek.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Petrograd, 20. avgusta. Povodom rojstvenega dneva avstrijskega cesarja se je priredil v ponedeljek gala-obeđ pri caru Aleksandru v Krasnojemu Selu; tega obeđda so se udeležili avstrijski general knez Windischgrätz, nemški in francoski poslanik in nemški vojni pooblaščenec. Car je nazdravil pri obeđu avstrijskemu cesarju, na kar je godba zasvirala avstrijsko narodno himno.

Berolin, 20. avgusta. Grof Kálnoky je danes po noči odpotoval na Dunaj.

Berolin, 20. avgusta. „Nordd. allg. Ztg.“ odgovarja na opazko „Standarda“, da se britsko prijateljstvo ne more s pretenjem zagotoviti, z opominom, da v izreku „Standarda“, čegar glavni akcijonar je jeden najvplivnejših angleških kabinetnih članov: brez britskega prijateljstva sme Alzasija-Lorena postati zopet francosko ozemlje, tiči prej pretenje.

Draž dane, 20. avgusta. Grof Kálnoky je bil včeraj zvečer tukaj pri avstrijskem poslancu in je danes zvečer dalje odpotoval na Dunaj.

Rim, 20. avgusta. Včeraj je v Bergamu umrla jedna oseba za kolero. V provinciji Bergamo je osem oseb obolelo, tri umrle za kolero, v provinciji Cuneo jeden mrlič za kolero, v provinciji Gluna jeden bolnik, v provinciji Massa-Carrara trije oboleli in v provinciji Parma jeden mrlič za kolero.

Rim, 20. avgusta. Karantena italijanskih otokov proti provenijencam od italijanske suhe zemlje se je poostrila.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 21. avgusta.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	80·85
„ „ „ srebri	81·75
Zlata renta	103·55
5% avstr. renta	95·85
Delnice narodne banke	857·—
Kreditne delnice	309·75
London 10 lir sterling	121·60
20 frankovci	9·65
Cekini c. kr.	5·75
100 drž. mark	59·60

Uradni glasnik

z dné 21. avgusta.

Eks. javne dražbe: V Radečah posestvo Jos. Oblaka iz Radeč (3140 gld.) v 12. dan septembra. — V Kamniku posestvo Matije Šusterja z Studenca (2162 gld.) v 29. dan avg., 26. sept. in 25. okt. — V Metliki zemljišče Ane Milkovičeve iz Zeleznikov v 27. dan avg.; zemljišče Jan. Verviščarja iz Dragumlje v 27. dan avgusta. — V Ribnici zemljišče Jak. Lavriča z Hriba (465 gld.) dné 26. sept., 27. oktobra in 28. novembra.

Naprava novih zemljiških knjig: Pri c. kr. okr. sodnji v Kranji za katastralno občino Velesovo; poizvedbe dné 31. avgusta.

Umrlj so:

Dné 19. avgusta. Josipina Saler, fabriška delavka, 24 l., Rožne ulice št. 13, jetika.

V bólnici:

Dné 20. avgusta. Jakob Dovč, delavec, 30 l., bljuvanje krvi ali črna bolezen.

Tuji.

Dné 19. avgusta.

Pri Maliči: Petschatkin C. in J., zasebnika, iz Petrograda. — Steiner, c. kr. stavb. nadsvetnik, in Printz, trgovec, z Dunaja. — Praunet, trgovec, iz Denenberga. — Kloiber, speditur, iz Grada.

Pri Slonu: Hiertz, trg. potovalec, z Dunaja. — Castellazzi, zasebnik, in Knotz, kolár, iz Grada. — Hoffmann, c. kr. šolski vodja, z robbino, iz Trsta. — Cukjati, trgovec, iz St. Gottharda. — Fatour, trgovec, iz Broda. — Formaggi, lekar, s soprogo, iz Budimpešte. — Dr. Costantini iz Pazna. — Rudolf, c. kr. umirovlj. major, iz Bistrice. — Kogej, nadučitelj, z Brezovice.

Pri Avstr. carji: Struckel, posestnik, iz Kmina.

Tržne cene.

V Ljubljani 20. avgusta: Hektoliter banaške pšenice velja 8 gld. 10 kr., domače 6 gld. 57 kr.; ječmen 4 gld. 39 kr.; reš 5 gld. 36 kr.; ajda 5 gld. 20 kr.; proso 6 gld. 3 kr.; turšica 5 gld. 60 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 32 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 80 kr., špeh po 64 kr., prekajen po 72 kr., maslo (sirovo) 84 kr., jajce 2¼ kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejeje mesa 64 kr., telečjega 54 kr., svinjina 66 kr., drobniško po 32 kr. — Piške po 40 kr., golobi 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 60 kr., slame 1 gld. 69 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 50 kr.; mehkih 4 gld. 80 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (na skladišči), 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
20. avg.	7. zjutraj	734·40	+13·6	svzh. sl.	obl.	0·10
	2. pop.	733·52	+21·4	zpd. sl.	dež	
	9. zvečer	734·52	+17·4	bzv.		

(77) 1

Št. 7813.

Razpis ustanov.

Na c. kr. visoki šoli za poljedelstvo na Dunaji razpisujejo se za učno leto 1884/85 štiri ustanove za poljedelske in tri za gozdarske študije v letnih zneskih po 200 gold.

Prosilci za te ustanove naj svoje, na visoko c. kr. naučno ministerstvo nadpisane prošnje uložijo do 25. septembra t. l. pri rektoratu omenjene visoke šole.

Na Dunaji v avgustu 1884.

20 sodarjev

za Reko

se vzprejme. Dnevna mezda 1 gld. 50 kr. Več se izve: v tovarni za lim v Ljubljani. (75) 2

V zalogi naši so izišle in je moči dobiti v naši knjigoprodajalnici naslednje knjige: Senekovič Andrej, c. kr. profesor v Ljubljani, Fizika za nižje razrede srednjih šol. V berilo vtislenih je 200 slik.

Knjiga, o kojoj se je kritika jdnoglasno najpovoljnejše izrazila, priporočena je tudi za samouk in velja v platno vezana 2 gld.

Latinsko-slovenski Slovník, izdelan po latinskone-mškem J. A. Rožeka, 28 pol, 8°. Mehko vezan stane 2 gld. 50 kr.

Lapajne Ivan, Prvi pouk. Navod za poučevanje na najnižji stopinji narodne šole. Cena 60 kr.

Habsburžani v deželi Kranjski. Slavnosten spis ob godovanji šeststoletnice od združitve kranjske zemlje z Avstrijo. Na svetlo dal kranjski deželni odbor. Spisal August Dimitz, poslovenil F. Cimperman. Cena mehko vezane knjige je 4 gld.

Schön-Anka, gorenjska povedka, spisal Alfred pl. Zett. Elegančno opremljena. Cena mehko vezani knjižici je 1 gld. 20 kr.

Knjige za mladino:

Pepelka, Snegulčica, Trnjeva rožica. Tri krasne pravljice v zabavo in pouk ljubej mladini. V četverki z mnogimi barv. podobami, vsaka po 50 kr. Pravljice o: Pepelki, Rudeči kapiči in Obutem mačku. Tri knjižice v osmerki s mnogimi barv. podobami; cena vsaki knjižici je 25 kr. — Dalje O deželi lenuhov, Snegulčici, Pritlikovcu (Palčku) in Robinzonu po 15 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg.